

žarek dobrote

10/XVI
oktober
2018

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

- 3 ••• Seminar Karitas 2018
- 3 ••• Mladost iz korenin modrosti
- 4 ••• Prižgimo manj sveč in manjšo svečo Karitas za dober namen

ETIČNA NAČELA

- 4 ••• Osebnostna rast sodelavcev Karitas

KARITAS V ŽUPNIJI

- 6 ••• Poslanstvo župnijske Karitas skozi oči ŽK Črnomelj
- ### GRADIMO DRUŽINO

- 6 ••• Ko začnete vi sami in vaš otrok opazati simptome zasvojenosti, je že prepozno

MLADA KARITAS

- 7 ••• Logotip Karitas mladih

NA OBISKU

- 8 ••• Delo sprejemamo kot poslanstvo in Božji dar

- 8 ••• Mednarodni dnevi v oktobru za večji blagor človeštva

- 9 ••• Da bi molili za svoje sovražnike in jih ljubili

- 10 ••• Ženske v socialni stiski

KOPER

- 11 ••• Po stopinjah vzornice in učiteljice Matere Terezije
- 12 ••• Pred začetkom novega pastoralnega leta

LJUBLJANA

- 12 ••• Delovno-prijateljski tabor v Bosni
- 13 ••• Skupno romanje nas povezuje

MARIBOR

- 13 ••• Demenca je med nami
- 14 ••• Dom Danijela Halasa v Veliki Polani

MURSKA SOBOTA

- 15 ••• Mobilna Karitas

NOVO MESTO

- 16 ••• Škofijsko romanje bolnikov in invalidov na Brezje
- ### LETOVANJA

- 17 ••• Ob skupnih doživetjih se je utrnila tudi kakšna solzica
- 18 ••• Zlili smo se v eno družino
- 18 ••• Počitnice sodelavcev Karitas
- 20 ••• Letovanje skupnosti Srečanje 2018

- 21 ••• Pomoč Slovincem in revnim v Venezueli

- 22 ••• Vsak Zemljan zasluži varen dom, kjer se počuti sprejetega!

NAPOVEDNIK

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

- 1.–5. 10. Letovanje starejših, Portorož
- 3. 10. Usposabljanje za nove prostovoljce, Vrbje, ob 9h
- 10. 10. Usposabljanje za nove prostovoljce, Vrbje, ob 9h
- 25. 10. Kateheza, Vrbje, ob 18.30

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

- 1. 10. Srečanje Vipavske DK
- 9. 10. Umetniki za Karitas, Koper, Pretorska palača
- 9. 10. Srečanje Tolminske OK
- 9. 10. Druženje generacij, Il. Bistrica
- 12. 10. Dobrodelni koncert Goriška dlan, Nova Gorica
- 23. 10. Srečanje Goriške OK

NADŠKOFIJSKA KARITAS MARIBOR

- 3. 11. Duhovna obnova sodelavcev in prostovoljcev ŽK, Ptujška gora ob 9.30

SEMINAR KARITAS 2018

Rast mladosti iz korenin modrosti

- 5. in 6. 10. Samostan Stična
- 12.–13. 10. Dom sv. Jožef Celje
- 19.–20. 10. Gnidovčev dom na Mirenskem Gradu
- 26.–27. 10. Zavod Marianum Veržej

Teden Karitas: 26. 11.–2. 12. 2018

Geslo: **Mladost iz korenin modrosti**

- 2. 12. Nedelja Karitas
- 28. 11. Romanje na Ponikvo
- 28. 11. Klic dobrote

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Tina Slatnar •

tema meseca

SEMINAR KARITAS 2018 »RAST MLADOSTI IZ KORENIN MODROSTI«

Leto 2018	Lokacija
5. in 6. 10. 2018	Samostan Stična
12. in 13. 10. 2018	Dom sv. Jožef Celje
19. in 20. 10. 2018	Gnidovčev dom na Mirenskem Gradu
26. in 27. 10. 2018	Zavod Marianum Veržej

Program:

PETEK

ob 17h: registracija udeležencev
ob 18h: molitev rožnega venca in sveta maša
ob 19h: večerja

ob 20h: okrogla miza: Mladi in njihovo vključevanje

Na okrogli mizi bodo sodelovali **mladi** z izkušnjo sodelovanja v župnijah, Karitas in drugih mladinskih aktivnosti, **predstavniki ŽK**, kjer so že vključevali mlade v svoje aktivnosti, **duhovniki**, ki spremljajo mlade pri svojem delu, ter strokovni **pedagoški delavci**, ki mlade spremljajo v programih izobraževanja in vzgoje. Sodelujoči bodo predstavili svoje izkušnje, strahove, ideje o možnostih sodelovanja, vzgoje in vključevanja mladih v dobrodelne aktivnosti. Med drugim bodo z nami tudi:

Stična: *mag. Gašper Otrin, Petra Sadar, Nataša Hanuna*
Celje: *Matevž Mehle, Katarina Maček, s. Andreja Perc*
Mirenski Grad: *Martin Golob, Gašper Zevnik, Andrej Gumzej, Ivica Čermelj*
Veržej: *Jana in Tone Založnik, dr. Lidija Hamler, Klemen Balažič in Nikolaj Candellari*

po okrogli mizi:

Predstavitev projekta MIND oz. povabilo na stojnico, ki bo postavljena ves čas seminarja

SOBOTA

ob 7h: sveta maša
ob 8h: zajtrk

ob 9h: predavanje: Rast mladosti iz korenin modrosti, prof. Jože Mlakar, bivši ravnatelj Škofijske gimnazije v Zavodu sv. Stanislava (Stična), **mag. Marko Košnik**, inšpektor slovenskih salezijancev (Celje), **Janez Kobal**, generalni duhovni asistent ZSKSS (Mirenski Grad), **Matej Cepin**, direktor Socialne akademije, dolgoletni skavt in mladinski delavec (Veržej), nam bodo v svojih predavanjih odgovorili na naslednja vprašanja:

- Kaj je modrost? Kako prenašati modrost mladim, da jo bodo mladi sprejeli?
- Kaj je mladost? Iz česa mladi rastejo, kaj potrebujejo za rast? Na kaj se mladi lahko naslonijo?
- Kako biti z mladimi prijatelj? Kako ukoreniniti mladega človeka?
- Vzgojni in pastoralni vidiki medgeneracijskega sodelovanja?
- Kako starejše pripraviti na sodelovanje z mladimi in kako mlade spodbuditi za sodelovanje s starejšimi?
- Kako ustvariti okolje, kjer bodo mladi našli potencial za svoje izražanje? Kako mladim omogočiti rast? Kaj je poklicanost za delo z mladimi danes?

ob 10h: Pavza

ob 10.30: **Delavnice**

ob 12.30: **Poročilo z delavnic in povzetek seminarja s priporočili**

ob 13.30: **Predstavitev projekta SOPA**

ob 14h: kosilo

MODROST IZ KORENIN MODROSTI

Mojca Kepic

Teden Karitas: 26. 11.–2. 12. 2018

Letošnji Teden Karitas bo potekal pod geslom **»Modrost iz korenin modrosti«**. Sodelavci, prostovoljci Karitas smo velik zgled mnogim in tudi mladim. S svojo roko pokažemo, da nam ni vseeno za bližnjega v stiski. Z zgledom mlade nagovarjamo, da nam sledijo in opazijo nemočnega človeka. Mladi imajo tako lepo priložnost črpati in rasti iz vrednot vseh prostovoljcev, sodelavcev Karitas. Ni le učenje, je izkušnja in delitev. Sožitje modrosti iz izkušenj je spoštovati svojstvenost generacij, potrpeti z njenimi primanjkljaji in ceniti potencialne in moči. Današnji svet naglih sprememb od mladih zahteva nenehno učenje in prilagajanje ter iskanje novih rešitev kot tudi sposobnost empatije. Drug drugemu smo lahko v veliko pomoč, predvsem pa je potrebno zaupanje vase in v druge.

Knjižica za Teden Karitas

Za lažjo izvedbo aktivnosti v Tednu Karitas pripravljamo knjižico, ki jo boste lahko uporabili za oblikovanje svetih maš v Tednu Karitas in za nedeljo Karitas, za molitveno uro ali za pripravo srečanj za različne skupine v župnijah, predvsem pa za vključevanje mladih.

Romanje sodelavcev Karitas na Ponikvo:

20. 11. 2018

- ob 11h: molitev

- ob 12h: sveta maša

Romanje na Slomškovo Ponikvo nas tudi letos sodelavce, prostovoljce Karitas vabi, da se skupaj podamo k sv. Martinu na Ponikvo. Veselje in delo vseh nas položimo na oltar in drug drugega spodbudimo, da naše delo, znanje, odprtost do sočloveka v stiski prenesemo v naše župnije.

Skupno kosilo v Celju

Srečanje s sodelavci Karitas iz vse Slovenije bomo nadaljevali s skupnim kosilom v dvorani celjskega sejma v Celju ob 14. uri, ki ga pripravijo pridne roke sodelavcev Škofijske karitas Celje. Čas za kosilo bo tudi čas za pogovor, deljenje lepih misli in objemov. Vedno je lepo videti in stisniti roko nekemu, s katerim smo skupaj preživeli lepe trenutke. Številne skupne zgodbe, dogodki, osebe pa nas povezujejo tudi pri Karitas.

28. dobrodelni koncert KLIC DOBROTE v Celju: 28. 11. 2018

- ob 16h javna generalka
- ob 20h dobrodelni koncert z neposrednim prenosom na 1. programu TV SLO, Radiu Slovenja in Radiu Ognjišče

Sodelavci Karitas se boste lahko udeležili javne generalke Klica dobrote v dvorani Golovec. Besede in dobra glasba bodo »pocrkljale« naša srca in prebudile dobroto, ki bo spodbudila k darovanju svojega daru za pomoči potrebne. Vi sodelavci, prostovoljci Karitas pa boste tisti, ki boste te darove delili med družine in posameznike ter hkrati pokazali, da v svoji stiski niso sami.

PRIŽGIMO MANJ SVEČ IN MANJŠO SVEČO KARITAS ZA DOBER NAMEN

Peter Tomažič

V lanskem letu ste se mnogi navdušili nad novo obliko sveč Karitas z motivom Marije, Jezusa in angelčka. Tudi letos jih lahko naročite pri vaši škofijski Karitas, kjer vam bodo posredovali tudi informacijo o strošku izdelave. Pri tem ne pozabimo, da je glavni namen sveče Karitas spodbuda, da prižgemo manj sveč ali vsaj manjšo svečo ter sredstva raje namenimo za ljudi v stiski. Za prvi november je vsako leto prižganih skoraj polovica vseh sveč. Želimo si, da bi bilo v dneh spomina na naše umrle sorodnike in prijatelje del teh sredstev raje namenjenih za ljudi v stiski.

Mnoge sveče so narejene iz slabih materialov in močno obremenjujejo okolje. Enako velja tudi za elektronske sveče, za katere ni posebnih zabojnikov. Vsebujejo baterije in elektronska vezja, ki jih je težje reciklirati. Da ne omenjamo svetlobnega onesnaževa-

nja z nenaravnim utripanjem sveč. Sveča Karitas je klasična sveča, izdelana iz kvalitetnih materialov, ki se v celoti reciklirajo. Narejena je v Sloveniji in gori približno dva dneva.

Sveče Karitas lahko ponudite tudi med letom. Tako nekatere župnijske Karitas svečo vstavijo v kartonasto dekorativno škatlo, ki jo naredijo sami, in svečo za pričakovani večji prostovoljni dar ponudijo namesto cvetja na grob. Tudi vsem nam, sodelavcem Karitas, velja povabilo k osebni skromni držbi pri uporabi sveč. Bolj bistveni od dolžine dni gorenja, velikosti in števila sveč sta molitev in misel na naše rajne.

etična načela

OSEBNOSTNA RAST SODELAVCEV KARITAS

Sodelavci Karitas se zavedamo, da karitativno delo ni le nenehno dajanje, ampak tudi skrb za lastni človeški, strokovni in duhovni razvoj. Služenje bližnjemu je pogojeno s pozitivnim odnosom do sebe in svojega dela, saj ljubezni do bližnjega ni brez ljubezni do sebe.

V zadnjem Strateškem načrtu Slovenske karitas smo pod področje SODELAVCI zapisali, da se »**zavedamo, da naša prioriteta ni zgolj izvajanje programov. V skladu z načelom družbenega nauka Cerkve, kjer je na prvem mestu človek, Karitas posveča posebno pozornost in skrb vsem ljudem, ki vstopajo vanjo kot prostovoljni in zaposleni sodelavci, prejemniki pomoči in darovalci**« (SN 2014–2018). Naša vizija je: »**Karitas so usposobljeni in srčni sodelavci, ki svoje delo opravljajo iz ljubezni do sočloveka v stiski.**« Zadali smo si cilj, da bomo »**pomagali sodelavcem odkriti in živeti osebno poklicanost, s čimer bomo krepili in razvijali identiteto Karitas, ter jim omogočili primeren strokovni razvoj v skladu s potrebami Karitas.** Celostna skrb za sodelavce oz. zaposlene v Karitas je kot obveznost opredeljena tudi v Standardih upravljanja Caritas Internationalis.

Uresničitev teh ciljev in vizije je kar klicala po zgoraj zapisanem etičnem načelu, ki tem prizadevanjem daje močno in globoko utemeljenost. **Človeški razvoj** predstavlja oblikovanje zdrave, uravnotežene osebnosti.

sti, ki ima pozitiven odnos do dela z ljudmi v stiski in je sposobna iti preko predsodkov in različnih diskriminacijskih zadržkov. Človeški profil karitativnega delavca je zrela osebnost, sposobna vživljanja v drugega, sposobna sočutja, je tudi oseba, ki »sprejema sebe v svoji resničnosti« (K. Gržan). To je človek, ki želi pomagati in sodelovati. **Strokovni razvoj** je seveda v prvi vrsti pravica in dolžnost stalnega izobraževanja in usposabljanja za vse dejavnosti, ki jih vsebujejo programi pomoči in delovanje Karitas. To ne pomeni, da bi vsi morali znati in obvladati vse, marveč da vsak, ki sodeluje v skupini ŽK ali drugod, prispeva svoje znanje in izkušnje ter je odprt za učenje od drugih – tudi od ljudi v stiski. Strokovni razvoj mora iti (vsaj) z roko v roki z »oblikovanjem srca«, kot nam je jasno naročil papež Benedikt XVI. v okrožnici Bog je ljubezen (tč. 30–31). Strokovni razvoj je tudi v dobrem, korektnem, rodovitnem in učinkovitem sodelovanju z drugimi (sorodniki) ustanovami in organizacijami, ki lahko pomagajo reševati zapletene stiske ljudi, ki se obračajo na Karitas po pomoč. Skrb za lastni **duhovni razvoj** pomeni črpati navdih in moč za delo služenja v osebni veri v Boga, ki ljubi vsakega človeka in je garant za njegovo neuničljivo dostojanstvo. Tako služenje bližnjemu ne bo le razdajanje in izgorevanje, ampak predvsem posredovanje Božje usmiljene ljubezni. V Njem je naše delovanje utemeljeno in utrjeno v upanju, da je za vsakega človeka na svetu pot, možnost in priložnost za človeka vredno življenje.

Osebnostna rast torej pomeni, da se neprestano ukoreninjamo v evangeliju in Družbenem nauku Cerkve, da se hranimo z Božjo besedo in Kruhom življenja ter se dvigamo k tisti Svetlobi, ki rojeva, oživilja, rešuje, greje in varuje ter vse postavlja na pravo mesto. **Najodličnejša sredstva za osebnostno rast so skupna molitev, pogovor in sodelovalno učenje.** Za udeležanje tega etičnega načela je v prvi vrsti odgovoren vsak sodelavec sam. Pomembno vlogo pa imajo tudi odgovorni v Karitas, ki morajo temu delu nameniti primeren čas in potrebna sredstva.

Lojze Štefan

Moje spoštovanje drugih ljudi gre z roko v roki z mojim samospoštovanjem. Tekom svojega socialnega dela opažam, da ta teoretično zveneča trditev drži. Cenim sebe in cenim druge. Če imam težave s sprejemanjem sebe, jih imam tudi s sprejemanjem drugih. Če za druge nimam posluha, preslišim tudi svoje bistvo. Ne vem, kaj je prvotno: odnos do sebe ali do drugih. Mislim, da gre za sočasnost in vzajemnost. Včasih mi drugi in njihove stiske pomagajo, da bolj cenim sebe. Preko njih ozaveštam to, kar sem in kar imam. Spet drugič pa imajo drugi od mene kakšno korist le zato, ker skrbim zase, da sem v sebi urejen,

da imam lestvico vrednot, da trdno stojim. Moja jasna identiteta je zanesljiva oporna točka za tiste ljudi, ki se znajdejo v podtlaku smisla, v vrtincu medosebnih odnosov, v konfliktu interesov struktur, ki nas prese-gajo. Da lahko tam zdržim, potrebujem podporo svoje družine, intervizijo sodelavcev in supervizijo izkušenih. Na koncu pa se spet paradoksalno zavem, da pravzaprav lahko zdržim v preizkušnjah življenja le skupaj s tistimi, ki jim pomagam. Ko sem namreč našim »uporabnikom« v stiski podal roko, sem tudi sam postal trdnejši. Tudi oni so postali bolj trdni, in kmalu nisem več vedel, kdo je komu ponudil roko v pomoč. Bili sta le še sklenjeni roki. Dajanje in umiranje sebi je enako prejetanju in polnosti življenja.

Danilo Jesenik Jelenc

Karitas v župniji

POSLANSTVO ŽUPNIJSKE KARITAS SKOZI OČI ŽUPNIJSKE KARITAS ČRNOMELJ

Ana Pavlakovič

Župnijska Karitas Črnomelj temeljito in vztrajno opravlja svojo osnovno nalogo, torej deli hrano in oblačila. Potrebe so vedno večje zlasti med starejšo populacijo ljudi. Vendar pa že dolgo ne sledi samo svojim prvinskim nalogam, pač pa deluje veliko širše. Karitas je odprta organizacija. Prizadeva si, da bi na različne načine pomagala vsem pomoči potrebnim. Pri tem ni pomemben dan in ne ura, pomemben je le človek. Zlasti opazno se to kaže v begunski krizi, ko tudi ob nenavadnih urah pokličejo s policijske postaje, ker potrebujejo oblačila, mleko za dojenčke, plenice, otroške avtomobilske sedeže, lupinice. Ob takih klicih sodelavci priskočijo na pomoč v kar najkrajšem času. Med ljudmi še vedno obstaja miselnost, da je Karitas cerkvena dobrodela organizacija, in jih preseneča, ko pomaga tudi tistim, ki ne hodijo v cerkev in niso verni. Ob takih dejanjih posamezniki postopno, a vztrajno spreminjajo svoje mnenje in postajajo Karitas vedno bolj naklonjeni.

Župnijska karitas tesno sodeluje z župnijo in prostovoljke s svojim znanjem sodelujejo pri številnih dejavnostih. To se čuti tudi med župljani, saj se dejavnosti pogosto prepletajo. Povezanost se posebej opazi pri pripravi dobrodelnega koncerta, ko določeno obdobje dihamo skupaj, ko vsak želi prispevati svoj kamenček k mozaiku, morda samo stisk roke, nasmeh ali tiho molitev. Večina ljudi želi pomagati drugemu, a včasih ne ve, kako, največkrat pa ne more veliko dati. Koncert pa je priložnost, ko lahko malo daruješ in si ogle-

daš lepo prireditev. Nekateri prostovoljke so spretni kuharice, ki kuhajo za naše duhovnike in tudi ob različnih srečanjih v župnišču. Pohvalno, a neopazno je požrtvovalno delo prostovoljke, ki že več let vzorno skrbi za upokojenega duhovnika, ki živi sam. Njena pomoč in njeni obiski mu dajejo moč in pogum, da še naprej opravlja svoje poslanstvo v naši župniji. Druga prostovoljka, ki je upokojena bančna uslužbenka in vodi poslovanje ŽK, tedensko vodi vse posloводство v župnišču, plačuje račune, izstavlja račune, vpisuje v župnijsko knjigo prihodke in odhodke, vse oddaja v glavno računovodstvo na škofijo. Tega ne dela samo za našo župnijo, pač pa še za sosednjo župnijo in devetnajst podružnic obeh župnij. Svoje delo smo dodatno obogatili še z dvema skupinama, ki se redno tedensko srečujeta in jih vodita naši prostovoljki. Lepo je zaživela skupina starejših, ki ima pogovorno-izobraževalni značaj. Srečanja si popestrijo z raznimi praznovanji in izleti. Druga skupina pa je medgeneracijsko druženje, kjer učitelji in profesorji pomagajo osnovnošolcem pri učenju. Kako pomembna je ŽK za župnijo, se je pri nas izkazalo po junijskem neurju s točo. Mnogim prizadetim, ki niso videli izhoda iz situacije, ki so nemočno sedeli pred uničenim domom, ki so tavalili po razmočenem stanovanju, je vrnila upanje, razjasnila obzorje, pomagala odpravljati nastalo škodo. Brez zavzetega dela prostovoljcev in nesebičnih darovalcev bi bilo vse veliko težje.

ŽK ne deluje osamljeno. V svoje delo vključuje zunanje sodelavce, ki ji priskočijo na pomoč ob izrednih in večjih akcijah, kjer je potrebno raznoliko znanje in sposobnosti. Posveča se tudi otrokom in mladim, ki jih ob določenih priložnostih pritegne k sodelovanju. Tako jim da možnost pomagati sočloveku, obenem pa jih vzgaja v dobrodelnosti in v njih prebujajo pravilen odnos do človeka v stiski. Omogoča jim delo v delavnicah, spremljanje starejših, animatorstvo na morju, organizacijo, izvedbo in vodenje koncerta, nudenje učne pomoči. Ne pozablja tudi na tiste mlade, ki pomoč potrebujejo. Tako jim organizira pomoč pri učenju, pomaga pri plačilu položnic za vrtce in domove, jih vključuje v letovanja, sodeluje pri obdarovanju. ŽK se povezuje tudi z drugimi organizacijami in ustanovami v okolju.

Pestijo pa jo tudi težave. Redni prostovoljci in prostovoljke so večinoma upokojenci, ki so svoje najboljše moči pustili v službi, v svojih družinah, v življenju, ki je za njimi. Sedaj so prostovoljci, ker so si vedno želeli delati dobro za druge, in osnovne naloge opravljajo z veliko vnemo, ni pa novih idej in predlogov, primanjkuje volje in moči za novosti. Mlajši pa se zaradi preobremenjenosti v službi in doma ne odločajo za karitativno delo. Poleg tega Karitas v naši družbi še vedno ni dovolj cenjena dobrodelna organizacija, kot so nekatere druge. Splošna miselnost o njej je podcenjujoča. To

smo v naši ŽK občutili v zadnji veliki akciji po neurju s točo. Nekateri v začetku niso hoteli sprejeti našega paketa s hrano, drugi so vlogo za pomoč oddajali s ciničnim izrazom. Verjetno so si mislili, da iz tega tako ali tako ne bo nič. Ko smo obravnavali prvi sveženj prošenj in razdelili pomoč, se je splošno mnenje začelo spreminjati. Mnogi so javno priznavali, da so imeli o Karitas napačno mnenje. Moramo pa priznati, da je Karitas v tej naravni nesreči opravila veliko delo, da je znala prisluhniti zgodbam posameznikom in jim hitro ter izdatno pomagati.

gradimo družino

KO ZAČNETE VI SAMI IN VAŠ OTROK OPAŽATI SIMPTOME ZASVOJENOSTI, JE ŽE PREPOZNO

Matej Hrovatin

Skupnost Srečanje je program, ki pomaga ljudem na poti iz zasvojenosti. Namenjen je odvisnikom ter tudi njihovim svojcem pri urejanju težav zaradi kemičnih kakor tudi nekemičnih (pretirana raba računalnika, pornografije, hazardiranja, odnosov ...) zasvojenosti. In ravno te so zadnja leta v porastu. O samem programu Skupnosti Srečanje si lahko več preberete in se z njim seznanite na <http://skupnost-srecanje.si/>.

Posebej za bralce Žarka dobrote pa je bil pripravljen svojo zgodbo o nekemični zasvojenosti deliti eden izmed njenih članov, Nikola.

»Začelo se je s preprostim igranjem računalniških igraric v osnovni šoli. To mi je bilo tako všeč, da sem temu namenil večino svojega prostega časa. Starši, še posebej mama, so sicer poskušali to omejiti, na splošno pa je bila zadeva še vedno v mejah normale, predvsem zaradi kupa šolskih in obšolskih dejavnosti, ki so mi zapolnjevale dneve. Tudi srednjo šolo sem še uspešno zvožil.

Stvari so mi ušle izpod nadzora z vpisom na fakulteto in selitvijo iz domačega okolja. Računalniku sem posvečal vedno več časa, zanemarjati sem začel obiskovanje fakultete, svoje socialno življenje sem omejil na študentsko sobo in preživljanje časa za računalnikom. V tistem času sem začel tudi pospešeno 'konzumirati' pornografske vsebine. Tudi stike z domačimi sem zminimaliziral, naposled pa tako rekoč popolnoma prekinil.

Na koncu, ko mi je zmanjkalo denarja, sem se bil prisiljen vrniti domov. Z vrnitvijo v domače okolje sem tudi sklenil, da spremenim življenjski slog. Mama se je tudi zelo angažirala in me vozila okrog različnih stro-

kovnjakov in terapevtov. Vse skupaj ni imelo nobene-ga smisla, ker ni bilo uspehov. Dva meseca sem bil celo v eni od komun v Italiji, toda ne po lastni želji, ampak bolj pod pretvezo, da to ni komuna. Sam sem se vseh teh pogovorov in zdravljenj udeleževal zgolj mami na ljubo in pa zaradi občutka krivde.

No, poln novih planov sem zakorakal v novo študentsko leto, nov kraj ... in rezultat je bil popolnoma enak. Spet na pobudo mame sem se odločil, da še enkrat vstopim v komuno, tokrat v Skupnost Srečanje. No, odločil ... nisem se ravno odločil, meni je bilo popolnoma vseeno, bil sem apatičen in brez volje, brez želja, motivacije ... hkrati pa nisem imel tudi nobene druge alternative, nobene druge možnosti.

Če gledam sedaj nazaj, zakaj so me igrice tako zasko-nyile ... Od vedno sem imel v sebi neke želje, fan-tazije, da bi bil 'glavni', da bi bil nekdo, ki ga bi drugi 'ubogali' in poslušali. In igrice so preprosto bile najlaž-ja, najkrajša pot do tega, da postanem ta 'nekdo'.

Verjetno bi se ta moj problem dal rešiti tudi druga-če. Do trenutka, ko sem začel opazati, da mogoče ni vse v redu, da mi stvari polzijo iz rok, pa je bilo že pre-pozno, da bi se to lahko rešilo na lep način ... Očitno je bilo to pri meni treba narediti bolj radikalno.

Odkar sem v programu Skupnost Srečanje, sem se utrdil tako fizično kot tudi psihično. Dobil sem malo tršo kožo. Prevzemam odgovornost in posledice za svoja dejanja, odločitve. Odnosi z družinskimi člani se krepijo, komunikacija med nami je bolj pristna, tudi če se v določenih pogledih ne strinjamo. In po 15 letih pri sebi spet čutim neko veselje do življenja, da mi ni popolnoma vseeno za samega sebe.«

Za konec je na vprašanje, kaj bi odgovoril staršem, ki bi ga vprašali, kako reagirati, ko opaziš, da se tvoj otrok zapira sam vase, da vedno več časa preživlja za računalnikom v svoji sobi, da se oddaljuje od družine, povedal: »... (dolga premor) ... ne paničariti, odkrit pogo-vor in omejevanja ... To so vse možnosti, ki so, če so pravilno uporabljene, super ... Če pa jih uporabljamo samo za premagovanje svojega strahu, lahko naredi-mo le še dodatno škodo. Najprej bi vsem svetoval, naj bodo pristni. Bodite to, kar ste, in če boste res hoteli pomagati svojemu otroku, bo to začutil ... Če pa bo začutil, da poskušate samo potlačiti svoje strahove, se bo otrok uprl ne glede na to, katero možnost boste poskušali uporabiti. Običajno se vse sankcije posledi-ca strahu in se jih prepozno uporabi. Takrat je prisotna panika in se vse dela na silo. Ko začnete vi sami in vaš otrok opaziti simptome zasvojenosti, takrat je že pre-pozno. Takrat je čas za terapevtsko obravnavo, sami ne boste več kos problemu.«

mlada karitas

LOGOTIP KARITAS MLADIH

Luka Oven

Že nekaj časa aktivno delujemo na področju ra-zvoja prostovoljstva v Karitas med mladimi. Izkušnje kažejo, da se mladi za prostovoljno delo odločajo iz različnih razlogov. Mladi čutijo posameznika v stiski, nekateri so bili sami nekoč deležni pomoči in na ta način želijo povrniti organizaciji ali pa preprosto že-lijo povišati standard bivanja v skupnosti in širše. V Sloveniji so možnosti za prostovoljno delo obširne in raznolike. Samo v letu 2017 so prostovoljci v 1.499 organizacijah opravili 9.466.281 prostovoljskega dela, vsi, ki smo vpeti v karitativno delo, pa vemo, da je teh ur velikokrat še mnogo več. Čeprav je prostovoljstvo pomembno za osebni razvoj in pridobivanje izkušenj prostovoljcev, pa številke kažejo tudi na pomemben prispevek prostovoljnega dela k splošni družbeni bla-ginji.

Tudi v Karitas prostovoljci opravite ogromno pro-stovoljnega dela na področju materialne, duševne in duhovne pomoči. Med prostovoljci so tudi mladi, vendar vsi skupaj ugotavljamo, da jih je bolj malo. Ker si želimo, da bi jih bilo v prihodnosti več, smo po vzo-ru evropskih držav, kjer Karitas mladih že nekaj časa uspešno delujejo, na Slovenki karitas v sodelovanju z mladimi prostovoljci oblikovali logotip youngCaritas oz. Karitas mladih v Sloveniji. Za angleško različico lo-gotipa smo se odločili ne samo zato, ker je mladim blizu, temveč tudi zato, ker s tem vstopamo v družino mladih prostovoljcev v Karitas iz vse Evrope.

Osrednji motiv logotipa je srce, ki ponazarja po-moč, humanitarnost in ljubezen, ter znotraj njega sil-hueta mladega človeka. Ko se oba elementa združita, je prikazana youngCaritas oz. Karitas mladih.

Logotip nam bo v prihodnosti v pomoč pri promoci-ji, s katero želimo mladim predstaviti pozitivne učinke zanje kot tudi za družbo. Za samo vključevanje mladih v prostovoljstvo pa bodo izvedene še aktivnosti prido-bivanja mladih za sodelovanje v prostovoljskih progra-mih in umeščanje v posamezne vloge, usposabljanja in uvajanja mladih za prostovoljsko delo, mentorstvo mladih prostovoljcev ter usposabljanje in oblikovanje mladih mentorjev za vodenje mladih prostovoljcev.

na obisku

DELO SPREJEMAMO KOT
POSŁANSTVO IN BOŹJI DAR

Dragica Cverle

Zapisnik ustanovnega sestanka Źupnijske karitas Laško nosi datum 22. 10. 2009. V tistem času nas je v sluŹbo človeku v luči evangelija povabil takrat novi Źupnik Źupnije sv. Martina v Laškem, g. Rok Metličar (predsednik ŠK Celje). Tako sledi, da se spogledujemo s prvo okroglo obletnico našega delovanja.

*Sodelavke
ŹK Laško ob
organizaciji
dobrodelnega
sreelova*

Slabo leto po ustanovitvi smo pridobili svoje prostore, ki sluŹijo za skladiščenje hrane, oblačil

in za srečevanje z našimi uporabniki. Prostorji so v neposredni bliŹini cerkve in Źupnijske uprave.

ŹK Laško skrbi za občestvo meščanov Laškega in še 23 vaških zaselkov. Posebnost kraja so, poleg splošnih socialnih razmer nekaterih, tudi velika poplavna ogroŹenost naših prebivalcev. Prav ta posebnost omogoča in zahteva veliko sodelovanja z ostalimi organizacijami v kraju, kot so Rdeči kriŹ, center za socialno delo, civilna zaščita, zdravstveni dom, občina ipd.

Naša osnovna prioriteta so ubogi med nami. Z njimi se srečujemo tedensko. V zadnjem času beleŹimo izboljšanje stanja, ki zahteva pomoč v obliki hrane. Ostaja pa število tistih, ki prosijo za finančno pomoč. Vse več je potreb po nujenju nematerialne pomoči v obliki pogovorov, posvetovanja in vsakršne tolaŹbe.

Aktivnosti preko leta potekajo na dveh nivojih. Osnovni program so dela in naloge po smernicah ŠK Celje, kamor spada razdeljevanje hrane iz ukrepa EU in podarjene hrane ter pomoč v obliki šolskih potrebščin. Sledimo tudi ostalim dogodkom, ki se rešujejo na škoifijskem nivoju: izleti, počitnice, letovanja, izobraŹevanja sodelavcev, duhovna obnova ipd. Na splošno nam veliko pomeni vsakršno sodelovanje. Pred časom smo pripravili dekanijsko srečanje ŹK, kjer smo v obliki delavnic za krašenje svetišč, priprave svečanega peciva in kuharske delavnice izmenjali izkušnje dobrih praks.

Druga smer delovanja pa je povezana z domačo Źupnijo. Lahko povem, da smo sodelavci Karitas vključeni v prav vse sluŹbe v Źupniji – kot člani ŹPS-ja,

MEDNARODNI DNEVI V
OKTOBRU ZA VEČJI BLAGOR
ČLOVEŠTVA

Andrej Štesl

V mesecu oktobru obhajamo kar nekaj mednarodnih spominskih dni, ki so tesno povezani z delovanjem in poslanstvom Karitas.

- 1. oktobra je svetovni dan starostnikov (od 1990).
- Prvi teden oktobra obhajamo svetovni teden otroka (od 1989).
- 2. oktobra je mednarodni dan nenasilja (od 2007).
- Prvi ponedeljek v oktobru je svetovni dan bivalnega okolja (od 1985).
- 10. oktobra je svetovni dan duševnega zdravja (od 1992).
- 16. oktobra svetovni dan hrane (od 1979).
- 17. oktobra je svetovni dan boja proti revščini (od 1992).
- 24. oktobra obhajamo svetovni dan informiranja o razvoju (od 1972).
- Zadnji teden oktobra je teden razoroŹevanja (od 1978).

Vsem navedenim spominskim dnevom, ki so povezani s področji, kjer je zelo dejavna tudi Karitas,

bralci BoŹje besede, člani biblične in molitvene skupine in kot krasilci domačega svetišča. Sodelujemo pri pripravi in izvedbi pomembnih dogajanj preko celega leta. Pomagamo pri srečanjih bolnih in ostarelih s svetomašo, pri srečanjih zakonskih parov ob prelomnih obletnicah, sodelujemo pri praznovanju zavetnika naše Źupnije sv. Martina, pri vsakoletnem zgodovinskem spominu Źupnije na praznik sv. Florjana, na slovesnostih ob spominu Źrtv v Hudi jami in mesečnih sv. mašah v Domu starejših Šmohor. Vključeni smo tudi v nono češčenje pred Najsvetejšim. Enkrat letno pripravimo poučno predavanje za vse občestvo. Nazadnje je bila tematika večera paliativna oskrba človeka.

Sredstva, ki jih kot ŹK potrebujemo, zbiramo na več načinov. Ob sv. birmi pripravimo dobrodelni srečelov, v postnem času delimo olne vejice, na delavnici v adventu pletemo venke, na Štefanovo pa delimo, za prostovoljni dar, stekleničke z blagoslovljeno vodo in soljo. Pomagajo nam tudi domači sponzorji in posamezniki iz naše Źupnije.

Redno prostovoljstvo opravlja 7 članov. Kadar je treba, se nam pridruŹijo občasni sodelavci. V naši ŹK pomagamo na različne načine pribliŹno 200 osebam. Sestajamo se po potrebi. Veliko nam pomeni razumevanje in dobro vzdušje v skupnosti. Zavedamo se, da je naše delo pod budnim očesom različnih ljudi, zato ni vseeno, kaj delamo, pišemo, govorimo in kako Źivimo. Delo sprejemamo kot poslanstvo in kot BoŹji dar. Le na ta način smo lahko v sluŹbi človeka, ki nas potrebuje.

je skupno eno: blagor človeštva. Če smo v Sloveniji lahko izjemno srečni in zadovoljni, ker živimo v miru, velikem blagostanju in z dostopom do različnih informacij ter znanj s preprostim klikom, pa mnogi po svetu živijo v veliki revščini, nesvobodi in nasilju. Tega se Slovenci tudi zavedamo, saj se po statističnih raziskavah stopnja zadovoljstva v zadnjih letih povečuje, kljub temu pa je med nami še vedno preveč ljudi, ki živijo na robu revščine.

Že res, da je vsak posameznik odgovoren za svoje življenje, usodo, odločitve in izbiro poti, po kateri hodi, a prepogosto so zunanji dejavniki in vplivi na posameznika tako močni, da mnogi enostavno ne (z)morejo narediti koraka v smer, ki si jo želijo. Zato je še kako pomembno, da nas posamezni spominski dnevi spominjajo in opominjajo. Starejši so pomembni nosilci tradicije, znanj in izkušenj. Otroci so naša prihodnost. Nenasilnost je ključna za življenje v miru in sožitju. Kakovostno bivalno okolje nam omogoča lažje, prijetnejše in predvsem zdravo bivanje. Duševno zdravje je mnogo več kot le odsotnost duševne bolezni in nanj vpliva širok spekter vplivov, kot npr. notranja sreča, zadovoljstvo, samospoštovanje, odnosi z drugimi itd. Hrana: temeljna dobrina, ki nam omogoča, da sploh živimo. Boj proti revščini je naša stalna naloga, ki žal nikoli ne bo končana, zato je boj pomemben, da se ta velika tegoba človeštva omejuje v največji možni meri. Informiranje o razvoju pomembno vpliva na razvoj posameznih družb po svetu in kliče k sodelovanju pri razvoju za večji blagor. In slednjič, razoroževanje: orožje je eno glavnih orodij, ki ljudem s sovraštvom in željo po obvladovanju ter moči omogoča, da z nasiljem dosegajo svoje izprijene želje in cilje.

Ljudje lahko živimo polno in bogato življenje, če imamo za to možnost in če nas pri tem nihče ne ovira. Nekateri dnevi nas spominjajo, da med nami živijo ljudje, ki so potisnjeni na obrobje, in da si tudi oni zaslužijo dostojno in človeka vredno življenje. Drugi dnevi nas opominjajo, da nad posameznimi človeškimi družbami nenehno visi Damoklejev meč, ki lahko kadarkoli zareže v mir, sožitje, slogo in blaginjo. Pomembno pri tem je, da vsak posameznik naredi, kar je v njegovi moči, da se blaginja in kakovost bivanja v njegovem okolju povečujeta.

Prevečkrat iščemo razloge in vzroke pri drugih, najpriročnejši izgovor je država. Premalokrat pa sami sebe vprašamo: »Kaj pa lahko jaz naredim?« Ali če parafraziramo besede nekdanjega ameriškega predsednika Johna Kennedyja (»Ne sprašuj, kaj država lahko stori zate, vprašaj se, kaj lahko storiš zanj.«): ne sprašujte, kaj bodo država, politiki, družba, okolje ali ljudje iz vaše neposredne bližine naredili za vas – vprašajte se, kakšen je lahko vaš prispevek k temu, da bodo življenje in pogoji življenja, kjer živite, čim bolj podobni temu, kar si sami najbolj želite.

DA BI MOLILI ZA SVOJE SOVRAŽNIKE IN JIH LJUBILI

papež Frančišek

prevod: Andreja Červek – Vatikan, vir: Vatican news

Ljubezen do sovražnikov

(Lk 6,27-28.32-36)

»Slišali ste, da je bilo rečeno: Ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika. Jaz pa vam pravim: Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, ki vas preganjajo, da boste postali sinovi svojega Očeta, ki je v nebesih. On namreč daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim. Če namreč ljubite tiste, ki ljubijo vas, kakšno plačilo vas čaka? Mar tega ne delajo tudi cestnarji? In če pozdravljate le svoje brate, kaj delate posebne-ga? Mar tega ne delajo tudi pogani? Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče.«

Moliti za svoje krvnike?

To, da moramo odpustiti sovražnikom, razumemo. Vsak dan izrečemo v očenašu. Prosimo, naj se nam odpusti, kakor tudi mi odpuščamo – gre za pogoj, četudi ni lahko. Enako je tudi z molitvijo za druge, za tiste, ki nam povzročajo težave, ki nas preizkušajo. Tudi to je težko, a kljub temu to počnemo. Ali pa nam je vsaj večkrat uspelo tako storiti. »Moliti za tiste, ki me hočejo uničiti, za sovražnike, da bi jih Bog blagoslovil – to je zares težko razumeti. Pomislimo na prejšnje stoletje, na uboge ruske kristjane, ki so samo zato, ker so bili kristjani, bili poslani v Sibirijo, kjer so umirali od mraza. In oni so morali moliti za vladajočega krvnika, ki jih je tja poslal? Kako vendar? A so mnogi to delali – molili so. Pomislimo na Auschwitz in druga koncentracijska taborišča. Ti so morali moliti za tega diktatorja, ki je hotel čisto raso in je ubijal brez zadržkov; moliti, da bi jih Bog blagoslovil. In mnogi so to delali.«

Ta neskončna razdalja ...

Gre za težko Jezusovo logiko, ki se v evangeliju izrazi v molitvi in opravičevanju tistih, ki so ga ubili na križu: »Odpusti jim, Oče, saj ne vedo, kaj delajo.« Jezus zanje prosi odpuščanja, kakor v trenutku mučeništva naredi tudi sv. Štefan. »A kakšna razdalja, kakšna neskončna razdalja med nami, ki velikokrat ne odpustimo niti čisto majhnih stvari, in tem, kar nas prosi Gospod in za kar nam je dal zgled: odpustiti tistim, ki nas hočejo uničiti. V družinah je včasih zelo težko odpustiti zakoncu po prepiru. Ali pa tašči, ni lahko. Otrok, ki prosi odpuščanje očeta, težko je. A odpustiti tistim, ki te bodo ubili, ki te hočejo odstraniti ... ne samo

odpustiti, ampak celo moliti zanje, da bi jih Bog varoval! Še več: ljubiti jih! To lahko razloži samo Jezusova beseda. Meni dalje ne uspe iti.»

Gospod, daj mi milost, da ga bom ljubil

Prosim moramo za milost, da bi razumeli vsaj nekaj od te krščanske skrivnosti in bili popolni kakor Oče, ki vse svoje dobrine daje tako dobrim kot slabim. Pomislimo na svoje sovražnike, ki jih najverjetneje vsi imamo: *»Danes bo dobro za nas, če pomislimo na enega sovražnika – mislim, da vsak med nami ima kakšnega –, na tistega, ki nam je storil hudo ali pa nam želi slabo ali nam hoče narediti nekaj slabega. Mafijska molitev je: 'Plačal mi boš.' Krščanska molitev pa je: 'Gospod, daj mu blagoslov in me nauči, da ga bom ljubil.' Pomislimo na enega, vsi ga imamo. Mislimo nanj. Molimo zanj. Prosim Gospoda, naj nam da milost, da ga bomo ljubili.«* •

Predlog za delo v skupini:

1. Na sredi kroga je na listu napisana beseda odpuščanje. Vsi udeleženci se pogovarjamo v krogu o tem, kaj nam ta beseda pomeni, kako jo doživljamo.
2. Nato se razdelimo v pare. Vadili bomo tehniko aktivnega poslušanja. To pomeni, da bo eden v paru povedal zgodbo, ki ga bremeni in je povezana z odpuščanjem. Lahko je stiska, ko mi ne moremo odpustiti drugemu, ali ko kdo ne more odpustiti nam. Opišemo dogodek, kako se počutimo, kaj doživljamo. Drugi v paru aktivno posluša, opazuje govorce in po delih povzema – ponavlja slišano zgodbo, po možnosti s čustveno manj obarvanimi in bolj nevtralnimi besedami. Poslušalec lahko ubesedi tudi čustva, ki jih govorec morda doživlja, pa jih ne izreče. Ko povzemamo, lahko uporabimo besede »če te prav razumem« ali kaj podobnega. Poslušalec samo ponavlja, ne svetuje. Govorec pa lahko da poslušalcu povratno informacijo, če ga je poslušalec prav razumel. Nato se vlogi zamenjata.
3. Vrnemo se v krog. Prvi list v krogu zamenja napis: *»Gospod, daj mu blagoslov in me nauči, da ga bom ljubil.«* Udeležencem razdelimo listke, na katere vsak od udeležencev zase napiše konkreten sklep, za katero osebo bo molil v prihodnjem mesecu. Za te osebe, ki jih imamo napisane na listkih, zmolimo očenaš.

Nataša Hanuna

ŽENSKE V SOCIALNI STISKI

Suzana Gliha Škufca

Materinski dom Zavoda Pelikan – Karitas deluje na dveh lokacijah: na Škofljici in v Ljubljani. Program je v času od leta 1990, ko je kot prvi materinski dom v Sloveniji odprl svoja vrata, pa do danes pomagal številnim ženskam in otrokom na poti iz njihovih stisk v boljše življenje.

V zadnjih nekaj letih poleg klicev mater z otroki beležimo vse več klicev starejših žensk brez otrok oziroma z že odraslimi, samostojnimi otroki, ki zaradi svoje stiske potrebujejo vključitev v program materinskega doma kot obliko prehodne pomoči. Njihove stiske izhajajo iz neurejenih življenjskih razmer – tudi nasilja (s strani partnerjev, staršev, otrok ali drugih oseb, s katerimi živijo), imajo duševne težave in stiske (depresija, anksioznost, prekomerna izpostavljenost stresu v domačem ali poslovnem okolju, izgorelost), finančne težave (dolгови, krediti) ali pa zaradi sklopa težav in akutnosti stiske ne zmorejo živeti same.

V manjši meri smo na stiske in potrebe teh žensk v okviru materinskega doma na Škofljici vedno odgovaljali in jim nudili vključitev v naš program, če smo imeli prosto sobo. Glede na porast klicev in pomanjkanje ponudbe pomoči za starejše ženske v stiski brez otrok pa smo se odločili, da tudi njim na široko odpremo vrata materinskega doma in jim ponudimo enakovredno možnost vključitve v naš program.

Izkušnje kažejo, da lokacija na Škofljici veliko bolj ustreza starejšim ženskam, ki pridejo k nam brez otrok, medtem ko so matere z otroki večinoma nastanjene v materinskem domu na Litijah v Ljubljani, kjer so možnosti za vključitev otroka v vrtec ter za zaposlitev mater večje.

V mirnem okolju materinskega doma na Škofljici, v neposredni bližini cerkve, imajo ženske, ob strokovni pomoči zaposlenih, možnost soočiti se s preteklostjo in premisliti o svojem življenju v prihodnje. Delo na sebi omogočajo redni individualni razgovori s strokovnimi delavkami v materinskem domu ter različne skupinske delavnice in aktivnosti, ki jih v okviru programa organiziramo: sprostitevne, ustvarjalne, socialne, psihoterapevtske delavnice, delavnica šivanja, praznovanja, letovanje, izleti, sprehodi itd.

Skupaj iščemo rešitve situacije, saj je s pomočjo, podporo in prijaznimi besedami stisko lažje premagati.

Kontakt:

Materinski dom Škofljica
Gumnišče 5, 1291 Škofljica

Materinski dom Ljubljana
Litijška cesta 24, 1000 Ljubljana

Tel.: 01/366 77 21

e-pošta: materinski.dom@karitas.si

spletna stran: <http://pelikan.karitas.si>

Facebook: <https://www.facebook.com/MDpelikan/>

koper

PO STOPINJAH VZORNICE IN UČITELJICE MATERE TEREZIJE

Jožica Ličen

Romanje sodelavcev Karitas iz kopske škofije v rojstni kraj Matere Terezije

Zadnji teden v avgustu je za sodelavce Karitas in njihove najbližje že trinajst let zapored namenjen obisku pomembnih evropskih mest in romarskih središč. Obiskali smo več kot 20 držav, pa Rim, Lurd, Fatimo, Assisi in številne kraje, ki so na nas pustili milostni pečat. Glede na to, da je že vseskozi naša vzornica in učiteljica Mati Terezija, smo sprejeli odločitev, da obiščemo njen rojstni kraj Skopje. Že v samem začetku smo se zavedali, da bo pot dolga in naporna, zato je bila tudi pripravljena zahtevna.

Podroben opis poti in pomembnih krajev ter dogodkov je vsak romar dobil v zajetni mapi, ki mu je

izrazil željo po udeležbi v koloniji Umetniki za Karitas. Spanje v prijaznem hotelu, naslednje jutro pa ogled znamenitosti, še posebej znane Čele kule z vgrajenimi glavami padlih srbskih vojakov v bitki s Turki leta 1809. Res, obrazi vojne so kruti.

Po 220 km vožnje smo prispeli v **Skopje**, kjer nas je najprej na pročelju železniške postaje pozdravila ura, ki se je leta 1963 ustavila ob potresu. Zanimivo mesto, ki na mnogih krajih izgublja pridih orienta in postaja podobno drugim evropskim mestom. Željka Makedončev po ohranjanju zgodovine je verjetno botrovala neštetim spomenikom, ki so posejani tako na gosto, da si težko zapomniš vsakega zase. Slišali smo tudi kar nekaj osebne zgodovine udeležencev romanja, ki so bili v Skopju pri vojaki. In prav v cerkvi Presvetega Srca Jezusovega, kjer je Slavko v času vojaščine molil, smo imeli sveto mašo. Še večerni pozdrav spomeniku Matere Terezije in spanje, kajti naslednji dan nas je po skoraj 200 km vožnje v vsej svoji lepoti pričakalo Ohridsko jezero. V cerkvi sv. Cirila in Metoda je iz vseh devetdesetih grl odmevala pesem »Opevajmo junaka dva, sprejeta v sveti dom neba. Lepota, kras in dva stebra sta naroda slovenskega«.

11

podrobno prikazala pot in zgodovino teh krajev. Druga mapa je bila duhovni zvezek z naslovom Po sledih Matere Terezije, ki je vsakemu omogočil doživeto bogoslužje. Trije duhovniki – Slavko Rebec, Niko Štrancar in Cvetko Valič – so na poti in v krajih postankov poskrbeli za romarsko vzdušje. Svoje so dodali tudi duhovniki v cerkvah, ki smo jih obiskali.

Kratek opis poti:

V zgodnjih jutranjih urah je en avtobus krenil iz Kopra, drugi iz Nove Gorice in po 900 km vožnje nas je v Nišu pozdravil domači župnik Marko Trošt, ki smo mu prinesli pozdrave in ružno kapljico iz rodne Vipavske doline. Največje presenečenje je bil za mnoge vstop v cerkev, v kateri je podoba Povišanja svetega križa delo p. Rupnika. Osebnost sem bila počaščena, da se nam je pridružil tudi domačin, akademski slikar Nikola Markovič, ki nas je čakal samo zato, da je

Pa še obisk sv. Nauma, ki je s samostanom biser v seznamu Unesca, a mirno okolico smo obiskovalci spremenili v pravo turistično točko. In spet 200 km za vrnitev v Skopje. Naše zadnje jutro na romanju smo po že kar nestrpnem pričakovanju obiskali muzej in kapelo Matere Terezije, kjer smo imeli tudi zaključno

bogoslužje. Morda je bila sveta maša, lepo oblikovana kapela, prijazen pozdrav direktorice Muzeja Matere Terezije ali številni spominki s podobo male svetnice, vsekakor pa dragocena skupina sodelavk in sodelavcev Karitas vzrok, da lahko brez dodatkov rečem, da je bil to višek našega romanja.

Pot domov je bila dolga, tudi zato, ker smo sredi noči na Srbsko-Hrvaški meji čakali, kar tako, po volji tamkajšnjih uslužbencev, več kot štiri ure. Nič za to, bil je čas za večernice in hvalnice, pa tudi spoznanje, da ima vstop v EU dobre strani.

12

PRED ZAČETKOM NOVEGA PASTORALNEGA LETA

Jožica Ličen

Na god svete Matere Terezije, 5. septembra, smo se tudi letos srečali v romarski cerkvi Marije, tolažnice žalostnih, v Logu pri Vipavi. V preteklosti je bilo to srečanje le za sodelavce Karitas vipavske dekanije, vendar so se letos pridružili sodelavci tudi iz drugih dekanij in območij. Sicer pa za cerkev v Logu pri Vipavi že dolgo velja, da odprta vrata vedno privabijo mnoge. Tolažnica žalostnih je simbolično tudi tolažnica vseh nas in ljudi, s katerimi se srečujemo in ji jih priporočamo.

Sveto mašo je daroval predsednik Dekanijske karitas Tomaž Kodrič, pridružila pa sta se mu župnik iz Cola ter župnik iz Vrhpolja, ki je s seboj pripeljal še strežnico in strežnika, sicer oba otroka sodelavk Karitas. Veliko veselje nam je naredil odličen pevec g. Jožko, ki svojo starost uživa v Petrovem domu v Šempetru. Leta res tečejo, toda glas in vodenje ljudskega petja je bilo veličastno.

Molitev in druženje ob podobi Matere Terezije, delu slikarja Jožeta Bartolja, nas je tako navdušilo, da smo sklenili, da bo replika te podobe prisotna v vseh naših Centrih karitas, kjer smo vsak zase le svinčnik v rokah Gospoda.

Ljubljana

LETOŠNJI DELOVNO-PRIJATELJSKI TABOR V BOSNI

Zala Žnidarič

Vsako leto znova ugotavljam, da so poletne počitnice prekratke za vse, kar bi hotela v tem času početi in doživeti. Kljub temu sem si letos želela rezervirati deset dni za delovno-prijateljski tabor v Bosni, in te odločitve nisem obžalovala, saj je bilo enkratno!

Letos smo praznovali že 20. obletnico tabora in gotovo se ta tradicija še dolgo ne bo zaključila. Lepo se je vračati v tako prijetno župnijo, kakršna je župnija sv. Janeza Krstnika v Jelahu. Na dvorišče pred župnij-

ske cerkvi smo prispeli v nedeljo, 1. 7., zvečer. Tako ko smo stopili z avtobusa, so nas prijazno pozdravili domačini in nas povabili na večerjo, ki ni bila nič drugega kot odlični bosanski čevapčiči. V gostoljubnost domačinov pa smo se še bolj prepričali, ko smo se odpravili spat, saj so nam za pet dni odstopili kar zasebno hišo. Po naporni poti in zelo dobri večerji smo hitro zaspali. Spanec je bil še kako pomemben, saj smo se naslednjega dne že odpravili na delo.

V Jelahu smo delali od ponedeljka do petka, naš vsakdanjik pa je potekal nekako takole. Zjutraj smo vstajali nekaj minut čez sedmo in se odpravili k sv. maši. Sledil je skupen zajtrk in odhod na različna delovišča. V petih dneh smo se lahko preizkusili v najrazličnejših opravilih od sekanja in zlaganja drv do

pleskanja, obračanja suhe trave, mešanja betona ... Povsod pa smo lahko začutili prijaznost in odprtost domačinov ter pokusili pravo domačo bosansko kuhinjo. Mislim, da nisem še nikoli do sedaj jedla tako dobrega sirovega bureka, ki se mu v Bosni reče sirnica ali sirova pita. Pri njih se namreč burek imenuje le mesni. Za vedno pa mi bo v spominu ostala tudi prijazna starka, ki smo ji pomagali zložiti drva. Mislim, da je bila bolj kot naše pomoči vesela obiska in klepeta. Ko smo odhajali, je vsakega posebej objela in nas poljubila na lice. Z dela smo prihajali okoli petih popoldne. Sledil je kratek počitek, nato pa večerja, ki smo si jo kuhali sami, in druženje z bosansko mladino vse tja do polnoči.

Tako pristne izkušnje ti ne more dati nobeno po-

tovanje. V samo petih dneh sem se ogromno naučila in spoznala veliko enkratnih ljudi. Naslednje leto se bom zagotovo spet vrnila!

Po napornem delu pa je za nas, udeležence, sledila še nagrada. Ogledali smo si čudovito Sarajevo, se peljali ob zelenomodri Neretvi, sprehodili po sončnem Mostarju, ustavili v Medžugorju in kopali v prekrasni Dalmaciji.

Na tem mestu bom zaključila, čeprav še zdaleč nisem napisala vsega, kar mi je dal ta tabor. Toda če želite doživeti utrip Bosne, se boste morali kar sami odpraviti tja.

SKUPNO ROMANJE NAS POVEZUJE

Niki Byrne

V soboto po Velikem šmarnu smo se člani Župnijske karitas Štepanja Vas, pevci, mežnarji, čistilci cerkve in ostali podali na romanje. Naš prvi postanek je bila Rašica, rojstni kraj Primoža Trubarja. Po jutranji kavici nas je z zanimivostmi iz Trubarjevega življenja

prebudil naš g. Miro. Kmalu smo bili spet na poti, a ne za dolgo, saj je bil naš naslednji postanek v Velikih Laščah, kjer smo od g. Manfreda izvedeli, zakaj ima kip Marije na cerkvenem pročelju moške roke. Notranjost cerkve, posvečene Marijinemu rojstvu, je izjemno lepa in urejena in za zgled marsikateri župniji.

Pot smo nadaljevali do cerkve Janeza Krstnika na Kočevski Reki, kjer je br. Matej vodil sveto mašo. Po maši nam je domači župnik g. Jože povedal vse o tragični zgodovini Kočevarjev in o življenju na Kočevski Reki nekoč in danes. Cerkev je nova, posvečena leta 1999, saj je bila stara cerkev nasilno porušena 1954. leta, v najbolj temačnem obdobju lokalne zgodovine. V cerkvi, ki jo je zasnoval arhitekt Janez Gomboc, sta čudovit likovni pečat pustila akademski kipar Stane Jarm in slikar Marko Jerman. Cerkev je zares pretresljiva, tako kot je pretresljiva tudi polpretekla zgodovina teh krajev.

Po ogledu najdebelejšega oreha v Sloveniji, ki pred cerkvijo še vedno kljubuje zobu časa, smo krenili na pot proti Kočevju. Ustavili smo se pred veličastno kamnito cerkvijo svetih Fabijana, Boštjana in Jerneja, ki je tudi zavetnik Kočevja. O cerkvi nam je obilico zgodb in detajlov iz zgodovine natresel lokalni vodič. Cerkev ima nekaj resnično zanimivih posebnosti, od baldahina ali ciborija nad oltarjem, pregrade med prezbiterijem in glavno ladjo do edine vojvodske klopi v Sloveniji. Omeniti velja še apsido, ki jo je v bizantinskem slogu poslikal Slavko Pengov, kip svetega Jerneja, ki ga je naredil Stane Jarm, čudovit strop, ki ga je poslikal Peter Železnik, in pa kot zanimivost križev pot v stilu art deco.

Vse te lepote in dragocenosti so na nas naredile velik vtis.

Na poti domov smo spet prisluhnili g. Miru, ki nam je predstavil še kar nekaj zgodovinskih utrinkov krajev, kjer smo se vozili, vse od Turkov do čarovnic. Res hvala za tako skrbno pripravljen potopis.

Polni vtisov smo se vrnili nazaj v Ljubljano.

maribor

DEMENCA JE MED NAMI

Polona Šporin

Demenca je na začetku pogosto neopažena, ker je skoraj vedno prisoten soobstoj več bolezni. Okolje

redko nudi pomoč takšnim osebam in njihovim svojcem. Dokler bolezen še ne povzroča prehudih težav, jih svojci še lahko spregledajo. Zelo pogosto se zgodi, da težav tudi ne želijo videti ali se jih tako bojijo, da iščejo vzroke za nastale spremembe vsepovsod drugod. Bolezen pa povzroča čedalje več težav, ki so vedno bolj izrazite, in vse težje je živeti z njimi. Takrat se svojci zavedo, da se nekaj dogaja, da gre verjetno za bolezen. Znajdejo se pred praznino, sprašujejo se, kam naj se obrnejo po pomoč. Težko sprejmejo svoja čustva, občutke, ki so pogosto tudi negativni. Tudi dejstvo, da je demenca še neozdravljiva bolezen, navdaja svojce z grozljivimi občutki. Najhuje pa jim je sprejeti dejstvo, da za svojega najbližjega kljub veliki požrtvovalnosti ne zmorejo več poskrbeti.

Duhovna obnova

Ker nam jo je v prejšnji številki zagodel tiskarski škratek, ponovno obveščamo, da bo

Duhovna obnova sodelavcev in prostovoljcev ŽK

v soboto, 3. novembra 2018

na Ptujski gori ob 9.30.

V soboto, 8. 9. 2018, je v Domu sv. Lenarta v sodelovanju z društvom Spominčica Alzheimer Slovenija potekal prvi Alzheimer Cafe, katerega namen je blazitev stisk svojcev ob soočenju s to boleznijo. Gostja je bila priznana strokovnjakinja za področje demenc, doc. dr. Milica Gregorič Kramberger, dr. med., vodja Centra za kognitivne motnje na Nevrološki kliniki Univerzitetnega kliničnega centra v Ljubljani, ki se je v predstavitvi osredotočila na komunikacijo – pogovor in poslušanje osebe z demenco, odgovarjala je tudi na vprašanja udeležencev.

Za kulturni program sta igranjem na instrumente in recitacijami poskrbeli stanovalki Gizela Lenart in Kristina Robič.

DOM DANIJELA HALASA V VELIKI POLANI

Albert Fortič

Ta dom za ostarele je sedaj moje prebivališče, moje življenjsko okolje v Veliki Polani, malo manj kakor štiri leta. Velika Polana, ki tudi občinsko središče, je že skoraj mesto, zelo lepo urejeno, kjer srečujem prijetne ljudi. V domu sem kot starostnik deležen prav vse potrebne oskrbe. Zelo sem zadovoljen z vsemi storitvami, tako glede stanovanjskih pogojev, dela osebja kakor tudi zdravstvene nege. Še posebej lahko pohvalim zdravstveno osebje ter zdravnike, ki so enkrat tedensko v naši ambulanti po več ur, kajti

starostniki večinoma nismo popolnega zdravja. Zelo lepo deluje tudi služba delovne terapije. V prostoru za to vidim kar precej ustvarjalcev raznih predmetov, slikarije ter podobnih ročnih dejavnosti. V zvezi s tem se dogaja v domu skoraj vsak dan vodena telovadba – razgibavanje v posebnem prostoru. Sam tam nisem prisoten, saj sem od fizioterapevtke že dobil kar precej vaj za lajšanje raznih bolečih delov svojega telesa. Križ, noge, naj ne naštevam, kaj nas v starosti lahko

kar neprijetno boli ter otežuje gibanje. Vidim pa, da ima fizioterapevtka precej dela s starostniki. Dejavnosti za oskrbovance zunaj doma so tudi prisotne. Tako se lahko oskrbovanci ob spremstvu na invalidskih vozičkih peljejo v sam kraj Veliko Polano, kjer je tudi zelo lep park. Seveda pa nas peljejo tudi na kakšen izlet v bližnjo ali daljno okolico, kjer si lahko ogledamo zanimive kraje v Pomurju. Sam sem kolesar ter se večkrat vozim okoli našega kraja, tudi do Murske Sobotne ali celo na bližnjo Hrvaško. Nekaj oskrbovancev se redno srečuje ob kavici v bližini avtomatov za napitke. Seveda pa je nekaterim prava manija gledanje TV-programov, predvsem športnih dogodkov, saj sta na vsakem nadstropju po dva TV-aparata. Ooo, naj ne pozabim na piknike in razne družabne dogodke v domu ob nekaj priložnostih letno, ki nam jih pripravijo zaposleni. Tako smo imeli tudi že ličkanje in čiščenje bučnega semena. Prav zabavno je bilo. Nekateri tudi skrbijo za vrt ob naši stavbi. Imamo tudi dokaj obsežno knjižnico. Videvam kar nekaj stanovalcev, ko si izbirajo knjige v branje. Ob mojih lastnih aktivnostih v sobi mi prav nikoli ni dolgčas: omogočeno mi je delo z mojimi radio postajami kakor tudi z računalnikom ob ogledu raznih WEB-strani.

murska sobota

MOBILNA KARITAS

Jožef Kociper

Na Škofijski karitas Murska Sobota si prizadevamo približati se ljudem v stiski.

Aprila 2014 smo v škofijski zgradbi v središču Murske Sobotne odprli Lazarjev dom, v katerem se izvaja program ljudske kuhinje. Drug zelo potreben program je ambulanta za osebe brez zdravstvenega zavarovanja, ki omogoča brezplačen dostop do zdravnika. V Lazarjevem domu so našli pomoč tudi brezdomci – v Ljudski kuhinji, še prej pa v umivalnici in tuširnici –, prav tako predvsem mladi zasvojeni z nedovoljenimi drogami, ki jim pomaga Zavod Pelikan Karitas. Nekoliko poseben, a zelo potreben program je terapevtsko-logopedška pomoč izkušene logopedinje, ki ljudem po kapi ali prometni nesreči pomaga z vztrajnim ponovnim učenjem govora in pisanja. Ljudje v stiskah pa zelo velikokrat potrebujejo iskreno pravno pomoč, ki nam jo brezplačno nudi izkušena odvetnica.

Konec leta 2015 smo začeli izvajati program materinskega doma v župniji Sveti Jurij ob Ščavnici, ki je dala hišo v brezplačen najem. Že naslednje leto smo morali zaradi velikih potreb odpreti še en oddelek na drugem koncu Pomurja. V letu 2017 smo za kar 26 %

presegli zasedenost programa.

Leta 2011 nam je Občina Razkrižje dala v brezplačen najem večjo kmetijo, na kateri smo razvijali pomoč mladim, ki so se podali na pot is-

kanja novega smisla življenja, ker so tudi že sami spoznali, da jih stara pot ne pelje v lepo prihodnost. Na eko-socialni kmetiji Domačija danes še dodatno izvajamo program družbeno koristnega dela. Kar nekaj ljudi je na Domačiji »odslužilo« nadomestno zaporno kazen. Še posebej pa se radi na Domačijo obrnejo obiskovalci Ljudske kuhinje.

Leta 2016 smo pod strokovnim vodenjem prof. Jožeta Ramovša začeli z aktivnim izobraževanjem za vodenje medgeneracijskih skupin. V prvem izobraževanju, ki ga je vodil prof. dr. Jože Ramovš, smo ustanovili sedem medgeneracijskih skupin. V drugem izobraževanju, ki ga je pod supervizijskim vodstvom dr. Ramovša vodil predsednik Škofijske karitas Murska Sobota Jože Hozjan, pa se je usposabljanja udeležilo šest voditeljskih parov, ki bodo imeli 29. septembra 2019 zagovor pri prof. dr. Jožetu Ramovšu. Istočasno začnemo z izobraževanjem tretje generacije kandidatov za voditelje skupin.

Vse večje potrebe po vključevanju ljudi, ki jim ni dana možnost zaposlitve, nas opominjajo, da jim moramo najti primerno delo v javnih delih, ostalim pa, ki se tudi v javna dela nimajo možnosti vključiti, pa

v programih socialnega vključevanja. Tako smo pred tremi leti začeli v Turnišču urejati poslovne prostore in jih koristiti za naše programe. Upamo, da jih bomo v kratkem tudi uspeli pridobiti, da bi imeli še lažje in boljše pogoje za razvoj programov socialnega vključevanja in nato tudi programe socialnega podjetništva. V letošnjem letu imamo pet javnih delavcev in od tega kar tri invalide. V enajstih letih delovanja Škofijske karitas Murska Sobota pa smo imeli že kar 26 javnih delavcev. Programe, ki se odvijajo in razvijajo v Turnišču, smo poimenovali s skupnim imenom Škofijski center Karitas.

Že pred leti smo lahko ugotavljali, da ljudje zelo radi darujejo kvalitetna oblačila. Z zbiranjem nikoli nismo imeli težav, žal pa smo velikokrat opažali, da nimamo prav dobrih možnosti, da bi zbrana oblačila na primeren način ponudili pomoči potrebnim ljudem. To se je še zlasti odražalo na manjših župnijah in predvsem pri družinah z otroki, ki svoja oblačila zelo hitro preraščejo. Zato smo na Škofijski karitas Murska Sobota začeli s ponudbo, da zainteresiranim župnijskim Karitas pripeljemo vnaprej pripravljena oblačila za krajši

čas, sodelavci na župnijskih Karitas pa individualno povabijo ljudi, ki jih dobro poznajo in so potrebni tovrstne pomoči. Program se je že v začetni razvojni fazi izkazal kot dober in zaupanja vreden, predvsem zaradi možnosti individualnega dostopa, ki zagotavlja večje varstvo osebne integritete uporabnikov. Ob tem programu pa opažamo, da vse več družin potrebuje tudi gospodinjske aparate, postelje in ostalo pohištvo. Kar nekajkrat se nam je že zgodilo, da smo isti dan dobili ponudbo darovalca npr. kuhinje in prošnjo za kuhinjo. Prav lepo se nam je zdelo, da smo lahko bili kot Karitas neposredna vez med darovalko, ki je v Ljutomeru imela na razpolago lepo ohranjeno kuhinjo, in razvezanim moškim v Lendavi, ki je z veliko hvaležnostjo sprejel kuhinjo in ostalo darovano pohištvo. Z našo vezjo smo pomagali starejši invalidki izprazniti stanovanje in razočaranemu gospodu opremiti njegovo »novo« stanovanje.

Karitas je mobilna takrat, ko smo uspeli neposredno povezati ljudi dobre volje, ki so pripravljeni deliti svoje viške z ljudmi v stiski.

ново mesto

ŠKOFIJSKO ROMANJE BOLNIKOV IN INVALIDOV NA ZAPLAZ

Andreja Kastelic

Številne telesne ali duševne bolezni in invalidnosti nas opominjajo, kako zelo smo ljudje na eni strani ranljivi in nemočni, a na drugi strani tudi, kako nošenje takšnega križa skupaj z Jezusom prinaša blagoslov bolnikom in tudi širi skupnosti. Prav na zadnjem škofijskem romanju bolnikov in invalidov na Zaplazu (25. avgusta) smo bili v pridigi škofa Andreja Glavana nagovorjeni, da vir moči za težke preizkušnje življenja, vir veselja in hvaležnosti iščemo v Bogu, pa tudi v dobrih zgledih preizkušenih, ki živijo življenje po Bogu in ob njih lahko začutimo obilo upanja in vere. K Mariji je tokrat poromalo okrog 400 bolnikov in invalidov, ki so se ji zaupali v svojih stiskah in se zahvalili za vse dane milosti, za nadaljnje spremljanje in krepitev pa se priporočili tudi blaženemu mučencu Alojziju Grozdetu. Vir moči za življenje – Jezusa samega – so romarji doživljali v molitveni uri, spovedi, sv. evharistiji in bol-

niškem maziljenju, po katerem »Kristus krepí nevarno bolne in posvečuje njihovo trpljenje«. In še priprošnja, ki je bila v srcih romarjev in s katero je škof Glavan zaključil svoj govor: »Marija, zdravje bolnikov, izprosi nam vero, zdravje ter da bomo zvesti do konca ...«

OB SKUPNIH DOŽIVETJIH SE JE UTRNILA TUDI KAKŠNA SOLZICA

Blaž Jelen

Letovanje starejših iz ŠK Celje

10. septembra 2018 smo se iz Vrbja odpravili na vožnjo. Ponekod po Savinjski dolini se je pojavljala megla v pasovih, proti Primorski pa je bilo vse bolj svetlo.

V Portorožu je naše začasno bivališče postala Sončna hiša, ki stoji ob cesti z imenom Senčna pot.

Nastanili smo se vsak v njemu namenjeno sobo in ležišče. Kuharica Ana je izvedensko sestavljala raznovrstne jedilnike za naslednji dan, Luka in Blaž pa sta jutraj nabavljala vse potrebno. Ni bila dobra vsaka hrana, saj je morala biti zdrava in primerna; ljudi je bilo treba pogostiti z najboljšim, kar smo premogli. Če je bilo sadje uvelo ali solata nagnita, je bilo treba izbrati kaj bolj svežega.

Vso organizacijo, napotke in podrobnosti je obvladovala zagnana Zdenka. Običajno jutro se je začelo z zbiranjem in sveto mašo v hišni kapeli. Molili smo za vse prisotne in svojce, mašnik Niko pa je ves čas poudarjal prijaznost in odkritost, ustrežljivost in prijateljstvo – tako med pridigo pri maši kot tudi v medsebojnih vsakdanjih pogovorih. Polagal nam je na srce besede veselega oznanila in tolažbe, odkrivali smo dobroto in spoštovanje, pošteno delo in odkritosrčen iskren pogled v oči. Babice, žene in matere so rade sodelovale pri pobožnosti, tudi z molitvijo rožnega venca. Medsebojno pomoč so izkazali tako zaposleni v Škofijski karitas Celje kot tudi nekatere udeleženke letovanja, predvsem pri pripravi pogrinjov, postrežbi hrane, pospravljanju in pomivanja posode.

Kopali smo se lahko vsak dan, saj je bilo od ponedeljka do petka zelo toplo. Tistim, ki težje hodijo po strmini, smo omogočili prevoz do morja in nazaj. Enkrat smo se ob slovenski obali z ladjo peljali iz Portoroža v Izolo. Tam smo si med sprehodom ogledali

lepo obnovljene ozke ulice in nekatere znamenitosti. Privoščili smo si sladoled. Z avtobusom smo se peljali v Piran. Zelo lepo je bilo od mladih potnic, da so našim starejšim odstopile sedeže. Prijazni voznik je potrpežljivo počakal pri vstopanju in izstopanju. Ogled nekaterih znamenitosti nas je navdušil do te mere, da so nekateri šli v hrib tudi do cerkve sv. Jurija. Kip tukajšnjega zavetnika na vrhu zvonika je manjkal zaradi obnove. Ostali smo se sprehodili vsak po svojih zmogljivostih in se ob zanesljivi roki spet dobili na Tartinijevem trgu.

Kratek čas nam je namenila televizijska ekipa Kanala A, ki je z nami posnela nekaj dogodkov in intervjujev za svojo informativno oddajo. Peš smo se napotili po osvetljenem predoru nekdanje ozkotirne železnice Parenzana, kjer je zdaj namesto železniške proge asfaltirana cesta in možnost kolesarjenja.

Po prisrčnem slovesu je bil odlično izpeljan tudi prevoz proti domu. Morda se je ob koncu skupnih doživetij utrnila celo kakšna solzica ...

ZLILI SMO SE V ENO DRUŽINO

Zbrala: Franica Grmek

V poletnih mesecih so se družine iz Škofijske karitas Koper zbrale na oddihu ...

... v dolini smaragdne reke

Letošnje letovanje družin ob reki Soči, v istoimenski vasi, je bilo polno navdihujočih trenutkov. Stik z neokrnjenim Božjim stvarstvom se nas je dotaknil do globin srca. Bili smo majhna, a v duhu povezana skupina.

Soča je s svojo lepoto navdihovala Simona Gregorčiča, duhovnika in pesnika. Sedaj ob njej črpa navdih skladatelj in duhovnik Avgust Ipavec, ki v svoje skladbe ujame zvoke čudovite narave Triglavskega narodnega parka. Prijazno nas je sprejel in nam predstavil Kapelo brez vrat, ki je vedno odprta vsakemu, ki se želi zateči vanjo. Tako odprta bi morala biti naša srca, da lahko sprejemamo vse ljudi dobre volje in lepote narave, smo začutili v tem tednu.

Izkusili smo, da smo vsi del ene družine, ko smo sedeli za skupno mizo, ki jo je s skromnimi in hkrati slastnimi jedmi založila naša kuharica. V nedeljo in v ponedeljek pa smo se zbrali pri sv. maši v cerkvi sv. Jožefa, ob posvečeni mizi, kot družina.

animatorka Silva

... v Sončni hiši

V tednu od 13. do 18. avgusta 2018 se nas je šest družin iz različnih krajev koprške škofije združilo na skupnem letovanju v Sončni hiši v Portorožu. Šest tako zelo različnih družin, vsaka s svojimi navadami, vsaka s svojo zgodbo v srcu, je v Sončni hiši zadihalo kot ena sama družina. Poskrbljeno je bilo prav za vse:

otroci so z mladimi animatorji uživali v ustvarjanju, starši so si v sproščenih pogovorih izmenjali marsikatero izkušnjo. Manjkala ni niti molitev pred jedjo in obisk svete maše ob prazniku Marijinega vnebovzeta.

Drobne pozornosti (posteljina, brisače, sončna krema, lepe nagrade pri tomboli, sladoled po sveti maši ...) so vsaka posebej prispevale kamenček v mozaik prijetnega vzdušja. Višek letovanja pa je bila zagotovo vožnja z ladjico v Izolo in nazaj, ki bo še dolgo polnila naše banke spominov.

Lepo je bilo. Kratko, a nepozabno.

Iskrena hvala ge. Franici Grmek, Viliju, kuharicam in mladim animatorjem za vso njihovo dobroto, čas in požrtvovalnost.

družina Kozorog

POČITNICE SODELAVCEV KARITAS

Marjana Korošec

Škofijska karitas vsako leto pripravlja počitnice za prostovoljce, ki sodelujejo v Župnijskih karitas. Potekale so v septembru. Bilo nas je devetnajst iz različnih župnij ljubljanske nadškofije. Iz župnije Polhov Gradec sva se počitnic udeležili dve sodelavki. V ponedeljek dopoldne sva se odpeljali proti Portorožu. Ko sva odšli od doma, je bilo vreme temačno. Že v Postojni je posijalo sonce in nam sijalo kar do četrta. Ko sva prispeli do Sončne hiše na Senčni poti, je bilo tam že kar živahno. Topel pozdrav in že pomoč: »Vam nesem potovalko, vam lahko pomagam?« Tudi tukaj se je čutila pripravljenost pomagati drugim.

Ko smo bile vse zbrane in razporejene po sobah, nas je čakalo kosilo. Alenka, vodja počitnic, nas je pozdravila in nam zaželela prijeten »odklop«. Po odličnem kosilu smo se odpravile na kratek izlet po Portorožu. Takoj se je začutilo, da se bomo lepo razumele in skupaj preživele prijeten teden. Ko smo prispele do cerkve, je prišla v ospredje naša pevska nadarjenost, saj so pred lursko votlino, ki je za cerkvijo, zadonele Marijine pesmi. Pot smo nadaljevale ob obali in se predajale sončnim žarkom. Za popoldan je bilo napovedano slabo vreme, a nas je obšlo, tako da nam ta dan ni bilo treba uporabiti dežnika. Po

V torek smo odšle na izlet v Strunjan. Najbolj pogumne so se odpravile peš. V romarski cerkvi Marijinega prikazanja nas je pričakal g. župnik Bojan Ravbar, ki je za nas daroval sveto mašo, po maši pa nas je še pogostil. Zvečer smo dobile obisk iz programa Vrtnica, ki poteka v Škofijski karitas Koper, v okviru zavoda Samarijan. Marjan, Jože in Janez, ki so zazdravljeni alkoholiki, so nam povedali svoje življenjske zgodbe. Povedali so nam, kako hudo je, ko si pod vplivom alkohola, kako prizadeneš svoje bližnje in kako se moraš še danes truditi, da ostanejo na zdravi poti.

Naslednji dan nas je obiskal in z nami preživel dan misijonar na Madagaskarju Tone Kerin. Daroval je sveto mašo, pri kateri nam je govoril o neizmerni Božji ljubezni, ki se izraža tudi v naših medsebojnih odnosih. Po maši nam je predstavil delovanje na misijonu. Sama bolj poznam in spremljam delo Pedra Opeke, pri predstavitvi njegovega dela pa sem spoznala, da ni delo ostalih misijonarjev, ki delujejo na Madagaskarju, nič manj pomembno. Povedal nam je,

večerji je sledila predstavitev programa in žrebanje skritih prijateljev, s katerimi smo si pridno dopisovale skozi teden.

Vse dni nas je spremljalo lepo vreme, tako da smo se lahko kopale v morju, nekatere pa so izkoristile možnost kopanja v bazenu. Vsak dan smo pred zajtrkom, pod vodstvom gospe Štefke, telovadile in razgibale vse dele telesa, da smo bile čez dan v dobri kondiciji.

da je bilo ob začetku njegovega delovanja na Madagaskarju tam 34 slovenskih misijonarjev, sedaj jih je še samo pet. Malo za šalo, malo zares pravi, da je njegov misijon na koncu Madagaskarja in še malo levo, ceste do tja so v zelo kritičnem stanju. Mislim, da je samo on sposoben prevoziti tiste razdalje po takih cestah in tam graditi šole in cerkve. V načrtu ima zgraditi še dve cerkvi, do sedaj jih je že štiriindvajset. Prijetno srečanje se je zavleklo pozno v noč.

V četrtek smo odšli na izlet z ladjico do Izole. Obiskal nas je in z nami preživel dan naš gost g. Marko Čizman. S svojo kitaro je ustvaril zelo prijetno vzdušje. Na ladjici je odmevalo veselo petje, nad katerim so bili zelo navdušeni in so se nam pridružili tudi ostali potniki. Turist iz Nemčije, ki se je pridružil našemu petju, je s čudovitim glasom zapel O sole mio. Tudi mi smo njegovi ženi, ki je praznovala rojstni dan, zapeli Vse najboljše. Srečanje smo popoldne zaključili s sveto mašo. Popoldan smo zopet preživeli na bazenu in morju. Zvečer pa sem predstavila življenje v Argentini in slovenski skupnosti (sem argentinska Slovenka, ki

sem se preselila v Slovenijo). Ogledali smo si predstavitev o Argentini in življenju argentinskih Slovencev.

V prostem času med kosilom in kopanjem so čez ves teden potekale ustvarjalne delavnice, barvanje na steklo in izdelkov iz gline, izdelovanje košaric, škatlic in rožic iz papirja. Za ustvarjalne delavnice je bilo zelo primerno tudi petkovo jutro, saj nas je ta dan presenetil dež. Resnično prijetne počitnice smo zaključile z ustvarjalno delavnico in v prijetnem pogovoru, nekatere pa so si ogledale film Koliba. Po kosilu so sledile zahvale, najprej izvrstni kuharici ge. Meti, ki nam je pripravljala okusne obroke, ge. Špeli, ki je spoznala vse trgovine v okolici, ko je skrbela za nabavo, zahvalili smo se tudi ge. Štefki za prijetno jutranje razgibanje, prav posebna zahvala pa gre ge. Alenki, ki je tako skrbno in prisrčno skrbela, da je vse potekalo v pravem redu. Na koncu smo razkrili skrite prijatelje. Sledilo je še slovo z obljubo in željo, da se še kdaj srečamo. Ob tej priložnosti bi se rada v imenu vseh udeleženk zahvalila Karitas, da nam je omogočila tako prijetne počitnice.

Hotela Kovač pripravili program Poligon za komunikacijo in motivacijo. Namen teh vaj je bil spoznavanje udeležencev skozi aktivnost, učenje usklajene (tim-ske) dejavnosti in odprte komunikacije (upoštevanje individualnih razlik, poslušanje, sprejemanje in dajanje informacij) in, kar vedno daje tudi zanimivost in dinamiko, skupinska tekmovalnost. Zatem smo odšli v adrenalinski park v bližnjem gozdu, kjer smo preskusili svoj pogum, ravnotežje in druge veščine, ki so potrebne, da se predaš gibanju, drsenju ter akrobacijam na jeklenicah, tudi do 20 metrov nad tlemi. Dopoldan smo zaključili z odličnim kosilom, ki so nam ga postregli prijazni gostitelji. Za prispevek, ki so ga dali fantje sami, smo dobili lep in aktiven počitniški dan, ki smo ga (žal) morali zaključiti z dolgo vožnjo do Razborja, našega centra, kjer smo imeli večerjo in ogled posnetkov z naših izletov, letovanj ter drugih dogodkov, ki so nastali v naši lastni produkciji. Naslednji dan je bil na vrsti pohod na Lisco in k sv. Lovrencu. Z nami je bil tudi izkušen gornik in komunski prijatelj Franci, ki je imel zvečer še potopisno predavanje o Himalaji. Zadnji dan so se fantje poslovili od Razborja ter od Hermine in Marjana, dobrih prijateljev in dobrotnikov naše komune. Odpeljali so se v Slap ob Idrijci, kjer je sledilo celodnevno kopanje in razne igre z žogo. Veliko pogovora tako med udeleženci kot tudi s sodelavci Skupnosti!

Lahko rečemo, da je bilo letošnje tradicionalno letovanje zelo aktivno in polno dejavnosti. Bilo pa je tudi dovolj časa za klepet in sproščeno druženje. Vsak udeleženec je odnesel toliko in tisto, kar je v danem trenutku hotel in zmogel. Pomembna pa je tudi sprememba, ki je v zahtevnem in resnem komunskem delu tudi zelo dobrodošla. Upam, da je bila vsem v spodbudo, da vztrajamo na svoji poti v življenje.

LETOVANJE SKUPNOSTI SREČANJE 2018

Lojze Štefan

Člani Skupnosti Srečanje so se s svojimi koordinatori tudi letos podali na kratke počitnice. Prvi namen je seveda bil druženje članov iz vseh centrov in medsebojno spoznavanje, poleg tega pa še preživeti nekaj bolj sproščenih dni v naravi. Program, ki ga je oblikoval sodelavec Matej, je bil pester in dinamičen. Zbrali smo se v Ljubljani, na dvorišču naše osrednje pisarne v Polju 350. Od tam smo krenili v Osilnico, kjer so nam sodelavci

POMOČ SLOVENCEM IN REVNIM V VENEZUELI

Jana Lampe

Venezuela doživlja kompleksno humanitarno krizo. Gospodarska kriza s hiperinflacijo, za katero se pričakuje, da bo do konca leta 2018 prišla do 1 milijon %, pogloblja revščino prebivalstva. 87 % jih živi v skrajni revščini. Cene osnovnih dobrin so zelo narasle. Močno primanjkuje hrane in zdravil. Caritas Venezuela poroča, da so ljudje v zadnjem letu povprečno izgubili 10 kg svoje teže. 65 % otrok, mlajših od pet let, trpi zaradi podhranjenosti ali neposrednega tveganja le-te, med njimi jih je 14 % kritično podhranjenih. Najrevnejši pogosto iščejo svoj dnevni obrok po smetnjakih ... Zaradi slabih razmer in šibkega zdravstvenega sistema se širijo nalezljive bolezni, malarija idr. Povečala se je smrtnost, predvsem otrok do 1 leta starosti. Tako mnogi zaradi preživetja zapuščajo državo. Ostajajo najbolj ranljive skupine, med katerimi so otroci, nosečnice in starejši.

Slovenska karitas je lani jeseni začela zbirati sredstva za pomoč Venezueli. Caritas Venezuela smo do sedaj posredovali 3.500 evrov. S tem smo prispevali v humanitarni poziv mednarodne Karitas v skupni vrednosti 1,8 mio evrov, preko katerega Caritas Venezuela predvsem s hrano in zdravili pomaga 4.800 najranljivejšim venezuelskim družinam, 7.200 podhranjenim otrokom v starosti do 5 let ter 1.440 nosečnicam.

V Venezueli živi tudi **skupnost Slovencev**, ki prav tako čuti posledice krize v državi. Slovensko karitas so prvič zaprosili za pomoč lani jeseni. V letu 2017 smo v sodelovanju s tednikom Družina in pro bono ambulantami v Kranju ter Ljubljani **že dvakrat zagotovili zdravila za skupnost Slovencev v Venezueli**, v septembru letos pa smo jim pomagali s tretjo pošiljko najnujnejših zdravil. Prosili so nas tudi za pomoč pri nakupu hrane. V ta namen smo jim do sedaj nakazali 2.000 evrov. Predsednica Slovenske skupnosti v Venezueli, Antonija Brundola, je ob tem zapisala: »Te vrstice so namenjene Karitas in vsem ljudem v Sloveniji, ki ste darovali v namen, da nam pomagata pri preživetju v vseh pogledih. Zaposila sem za pomoč v hrani za našo starejšo generacijo, ker hrane vsak dan bolj primanjkuje. Naj omenim, da naši ljudje ničesar ne prosijo. Vsak se znajde, kakor more. Toda jaz opazim, da so vsak dan bolj shujšani. Vedno mislimo, da se bo izboljšalo, ker je Venezuela sicer zelo bogata dežela, toda slabi gospodarji so jo spravili v ta položaj. Situacija je prišla v Venezueli tako daleč, da mlada in srednja generacija odhajata. Nekateri imajo prihranjen

denar, drugi pa gredo s trebuhom za kruhom, postali so ponovno emigranti. Žalostno je, ko so starejši tukaj sami, brez mladega rodu, ki bi poskrbel zanje ... Moj najpomembnejši namen pa je, da se v imenu vseh, ki so prejeli pomoč, zahvalim vsem v Sloveniji, ki ste darovali, in Vam pošljem tople pozdrave iz Venezuele. Božji blagoslov naj vas spremlja na vaši življenjski poti.« Marija Šega, ki je bila med prejemnicami pomoči v hrani, pa je zapisala: »Bilo je neverjetno za nas videti toliko hrane skupaj. Niti v sanjah si tega ne bi mogli predstavljati, zgodil se je pravi čudež. Hvaležni smo vam iz vsega srca.«

Zaradi velike krize, ki še naprej vlada v Venezueli, **nadaljujemo z zbiranjem sredstev za pomoč. Kdor bi želel pomagati, lahko svoj dar prispeva na:**

Slovenska karitas,
Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana,
TRR: SI56 0214 0001 5556 761,
namen: Pomoč Venezueli,
koda namena: CHAR, BIC
banke: LJBASI2X, sklic: 00 850.

VSAK ZEMLJAN ZASLUŽI VAREN DOM, KJER SE POČUTI SPREJETEGA!

Saša Eržen

O akciji ozaveščanja Kaj je DOM? #whatishome smo pisali že v prejšnjem Žarku dobrote. Število posameznikov, ki so aktivno sodelovali v ozaveščevalni akciji, je preseglo naša pričakovanja. Z akcijo smo na družbenih omrežjih (Facebook, Instagram in Twitter) dosegli preko 75 tisoč uporabnikov. Odzivi kažejo, kako pomembno in globoko je vprašanje »Kaj je DOM?«. Prepričani smo, da se je marsikdo zamislil o pomenu doma, ob tem pa tudi dejstvu, da ga veliko ljudi nima in so ga prisiljeni iskati drugod. Tako so migracije v očeh marsikoga dobile nov, drugačen pomen.

Posamezniki so dom najpogosteje opisali z besedami: »DOM je tam, kjer se dobro počutim, kjer je zaupanje, varnost, toplota, sproščenost, veselje, svoboda, pripadnost, sprejetost, življenjska rast, spoštovanje, dostojanstvo, zadovoljstvo, dom je tam, kjer sem slišan, kjer so ljudje, ki jih imam rad in me imajo radi, kjer je moja družina, prijatelji, kjer sem lahko to, kar sem, dom je prostor, kamor se lahko vedno vrnem, kjer so lepi spomini, kjer se lahko umirim, pozabim skrbi in preprosto živim, kjer občutim srečo, mir, kjer sem v stiku s seboj in naravo, kjer si nabiram novih moči in energije za obveznosti. DOM je tudi streha nad glavo, kjer skupaj preživljamo stiske, veselje in trpljenje in delo.«

Več objav, med njimi tudi znanih Slovencev, lahko preberete na spletni strani <http://www.karitas.si/razmisljanja-in-objave-na-temo-kaj-je-dom-whatishome/> in družbenih omrežjih akcije (FB: Skupni dom, IG: skupnidom in Twitter: @Karitas46622347).

»Moj dom je prostor, v katerem se počutim sproščeno in svobodno s svojo družino. Ko sem na primer službeno daleč stran, hrepenim po domu in domovini in sem vesel, da se lahko vedno vrnem domov. Smilijo se mi ljudje, ki nimajo svojega doma oziroma ga morajo zaradi nepredvidljivih okoliščin zapustiti. Neprecenljiv je občutek, ko pred domačo hišo zagledaš vrtnega palčka Bimba in ko zagrižeš v jabolko z domače jablane. Čeprav je jabolko včasih malo kislo, je tvoj domač sadež in veš, da domače pomeni tudi zdravo. Želim, da bi moji otroci našli zaposlitev blizu doma, kar pa pomeni tudi znotraj Evropske unije, ki je v nekem smislu tudi naša širša mati domovina.«

Miha Deželak, radijski voditelj

»Dom je zame kraj varnega zavetja, ker se počutim domače in sproščeno. Prvega nisem izbral sam, v drugem pa sem pristal po naključju, a lahko rečem, da sem imel veliko sreče, saj sta mi oba vedno nudila vse tisto, kar sem potreboval. Včasih pa gledam na dom kot na celoten planet Zemlja.

Širši pogled na naš skupni dom mi omogoča, da lažje premagujem ovire in meje na svoji poti. Lepo bi bilo, da bi vsak človek našel kraj, o katerem bi s ponosom dejal: Tu je moj dom, tu sem srečen.«

Rok Stenko, Slovenec ki že več let živi in dela v Avstriji

»Še nerojen otrok moli: »Ljubi Bog, daj mi očka in mamico!«

Brezdomec: »Moj dom je le še hrepenenje!«.

Moja bodočnost ni le dom za ostarele ampak dom v nebesih.

Sestra v samostanski celici: »Moj dom si ti neskončno velik Bog!«.

Sodelavec Karitas: »Moj dom je tam, kjer delim ljubezen ljudem, ki jo potrebujejo!«

Klara Krkoč, sodelavka Karitas vipavske dekanije

»Dom je ognjišče, kjer se spletajo družinske vezi. Tega ti ne more vzeti nihče. Zapustiti dom pod prisilo je trganje teh vezi. Rana ostane na srcu in duši. Toda ti ljudje so preživeli strahotne preizkušnje, pomagajmo jim, da najdejo svoj novi dom pri dobrih ljudeh.«

*Nataša Godina,
voditeljica
Kraške karitas*

Kje vse smo mi doma ...

... Povsod, le čas in kraji so različni ...
Ne vem, zakaj oko se meni orosi, ko spomin se v mojem srcu obudi
na tiste srečne in brezskrbne otroške dni ...
Na dom, na rodni kraj, kjer naše je otroštvo ostalo!
Na varnost in ljubezen staršev,
na večere res prijetne, ko ob radiu smo posedeli in si tudi kaj zapeli ...
Bilo je skromno, a lepo!
Še čas je tekel počasneje kot sedaj ...
Ja, tam je bil naš dom!

A otroštvo res prehitro nam preraste v mladost igrivo,
ki išče si ljubezen pravo ... in ko najde jo, se sreča neizmerna
s poroko prav lahko zaključí.

Takrat si človek novi dom ustvari, dom ki dušo potrebuje, da
se toplina v njem začuti ... zato potrebno je, da smo hvaležni,
bolj strpni in predvsem ljubeči!
Naš dom je tam, kjer se počutimo prijetno, kjer so besede res iskrene
in kjer smeh se širi vsepovsod ...
Ja, to je čas, ko srečni si ponavljamo, da tu smo mi doma,
da, to je tisti pravi dom!

A ko duša zaboli in nemirno naše je srce, takrat želimo si oditi,
oditi tja na sveti kraj in se z molitvijo predati,
v veri in upanju, da Bog nas sliši!
Tudi tu smo mi doma, saj vera spremlja nas povsod, kjer Jezus vabi nas!

A ko leta pozna pridejo, korak počasi se ustavlja, vse počasneje
se odvija in še bolezen pride, ki prav nerada spet odide ...

Dom naš kar naenkrat je v breme nam postal, marsikaj bi radi še storili,
si vrt zeleni ohranili in se rožam posvetili ..
A kaj, ko sklepi naši mladost so svojo izgubili in vsaka nam stopnica je odveč ...

In tako se v letih poznih kaj rado spet zgodi, da novi dom dobimo mi ...
Je tok življenja res drugačen, a vendar si lahko olajšamo stvari,
da, tudi tu lahko si najdemo kotiček svoj; ki pravimo mu »domek moj«.

Povsod smo mi doma, le čas in kraji so različni,
a z ljudmi, ki so nam blizu, in z ljudmi, ki so prijazni,
povsod nam je lahko lepo!

Ko smo v planinah naših lepih, spet drugič, ko odpeljemo se tja na morje
ali v doline lepe z jezeri se mi podamo, počutimo se res domače!
Začutimo pripadnost domovini naši, ki z lepotami nas vsepovsod obdaja,
in s ponosom spet in spet si mi priznamo – ja, tu smo mi doma!

In ko življenje naše se konča, takrat nam lučka večna zagori,
takrat vse se umiri in v večnosti svoj dom dobimo mi!

Milena Stare

»Človek ima dve roki.
Eno, da pomaga sebi, in
eno, da pomaga drugim.«

To misel nam pošiljajo
družine iz ŠK Koper, ki
so preživele lep teden v
Sočni hiši v Portorožu.

Pod geslom Ne boj se! je tretjo soboto v septembru potekalo tradicionalno srečanje mladih katoličanov. Udeležilo se ga je okoli 6000 mladih iz cele Slovenije. Organizatorji so poskrbeli za obširen nabor delavnic in pestro dogajanje na samostanskem dvorišču. Mladi pa so bili tudi dobrodelni, za Župnijsko karitas Črnomelj je bilo namreč zbranih 3.742 €.

»Ustvarjalnost ni vezana na leta in nas odpre
za sočloveka ...«

Letovanje starejših, ŠK Ljubljana

»Kljub letom je lepo biti koristen ...«

Stanovalci v Domu Danijela Halasa,
Velika Polana

Na stojnici
Slovenske karitas v
Stični je bilo vedno
polno mladih.

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

